

Naprostá lahůdka, která do
vplétá okultní under

reálného světa přesvědčivě
ground. *The Guardian*

KREV PÍSAŘŮ

host

EMMA TÖRZSOVÁ

EMMA TÖRZSOVÁ
KREV PÍSAŘŮ

EMMA TÖRZSOVÁ

KREV
PÍSAŘŮ

Přeložila Veronika Volhejnová
Brno 2025

Automatizovaná analýza textů nebo dat
ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU
je bez souhlasu nositele práv zakázána.

Ink Blood Sister Scribe

Copyright © 2023 by Emma Törzs

All rights reserved

Cover design © Jim Tierney

Cover image © Marcus Harrison — botanicals/
Alamy Stock Photo

Translation © Veronika Volhejnová, 2025

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2025
(elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-2696-3 (PDF)

ISBN 978-80-275-2697-0 (ePUB)

ISBN 978-80-275-2698-7 (MobiPocket)

**Pro Jesse,
mou magickou sestru**

Abe Kalotay zemřel na konci února před svým domem, pod nemocně bledým nebem. Nehybný vzduch byl štiplavě zimavý, a než se domů vrátila jeho dcera Joanna a našla jeho tělo ležet v trávě vedle dlouhé příjezdové cesty, rozevřené stránky knihy vedle něj už trochu zvlhly.

Abe ležel na zádech, oči napůl otevřené k tomu šedému nebi, ústa ochablá, jazyk oschlý a zmodralý, jednu ruku s nehty okousanými málem do masa měl přehozenou přes břicho. Ta druhá ležela na knize, ukazováček dosud přitisknutý ke stránce, jako by nechtěl zapomenout, kde přestal číst. Do papíru pomalu vsakovala poslední šmouha jasné červení, kdežto Abe sám byl bledý jako houba a podivně scvrklý. Joanna věděla, že toho pohledu se už nikdy nezbaví, že ho bude muset vždycky násilím odhánět, aby nenahradil těch čtyřiaadvacet let živých vzpomínek, které se jí během pár vteřin staly dražšími než cokoli jiného na světě. Když ho spatřila, nevydala ani hlásku, jen padla na kolena a roztrásla se.

Později si myslela, že pravděpodobně vyšel ven, protože si uvědomil, co kniha dělá, a snažil se dostat na silnici dřív, než vykrvácí. Buď chtěl zastavit projíždějícího řidiče a požádat, ať zavolá sanitku, nebo chtěl Joanně ušetřit nutnost naložit jeho tělo na korbu pick-upu a odvézt je za hranice jejich ochran. V tom okamžiku ale neuvažovala o tom, proč je venku.

Přemýšlela jen o tom, proč s sebou vzal knihu.

V té chvíli ještě nechápala, že ho zabila sama kniha; věděla jen, že přítomnost knihy je porušením jeho základního pravidla,

pravidla, které by Joannu samotnou nenapadlo porušit ani ve snu — ačkoli nakonec to udělala. Ještě neuvěřitelnější než to, že otec dopustil, aby se kniha ocitla mimo bezpečí jejich domova, byl ale fakt, že Joanna tu knihu nepoznávala. Celý život pečovala o jejich sbírku a každou knihu v ní znala tak důvěrně jako člena rodiny. Ale ta, která ležela vedle otce, jí byla vzhledem i zvukem úplně neznámá. Ostatní knihy tiše bzučely jako letní včely. Tahle kniha duněla jako blížící se bouřka, a když Joanna otevřela desky, ručně psaná slova se jí míhala před očima a přeskládala se pokaždé, když nějaké písmeno skoro začalo být zřetelné. V procesu, nečitelná.

Zpráva, kterou Abe zastrčil mezi stránky, byla ovšem čitelná dobře, i když rukopis byl roztřesený. Psal levičkou, pravou rukou nemohl pohnout z místa, protože kniha sála.

Joanno, napsal, moc mě to mrzí. Nepouštěj dovnitř matku. Chraň tuhle knihu, ale nesmí se dostat ke tvé krvi. Mám tě hrozně rád. Řekni Esther

Tak dopis končil, bez interpunkce. Joanna se nikdy nedozví, jestli chtěl napsat víc nebo jestli si jen přál, aby předala jeho poslední láskyplný vzkaz dceři, kterou roky neviděl. Ale jak tam klečela na studené hlíně s knihou v rukou, nebyla zatím schopná na nic z toho myslet. Dokázala jen hledět na Abeho neživé tělo, namáhavě dýchat a připravovat se na to, co přijde.

ČÁST PRVNÍ

ZRCADLOVÁ MAGIE

1.

Esther se nemohla nabažit modré barvy slunečného nebe.

Byly to vlastně různé odstíny modré – skoro bílá tam, kde se stýkala se sněhovým obzorem, ale stále hlubší, jak po ní Esther klouzala očima výš: od šedomodré přes blankytnou až po klidný, zářivý azur. Antarktický led dole byl oslepujivě jasný. Hrstka budov, které Esther viděla úzkým okénkem svého pokoje, vrhala pruhy indigových stínů na bílé koleje na cestě. Všechno zářilo. Bylo osm večer a venku nebyla o nic větší tma než v osm ráno.

„Dovol,“ řekla Pearl a bokem odstrčila Esther stranou, aby mohla nalepit do okna uštížený kus lepenky. Esther padla po zádech na svou neustlanou postel, opřela se o lokty a sledovala Pearl, jak se ke sklu naklání přes nepořádek na malém psacím stolku.

„Kdybys mi před dvěma týdny řekla, že budu clonit slunce, hned jak vyjde, pukla bych smíchy,“ prohlásila Esther.

Pearl ušklubla zuby lepící pásku. „Před dvěma týdny jsi spala celou noc. Neříkej mi, že ti ta tma neprospěla.“ Dolepila poslední kus pásky a dodala: „Nebo já.“

„Děkuju, tmo, a děkuju, Pearl,“ řekla Esther. Byla sice pravda, že od té doby, co se slunce po šesti zimních měsících znova objevilo, spala mizerně, ale přesto bylo trochu deprimující, když se světlo i hory na obzoru ztratily a uvrhly ji znova do reality jejího pokoje, který se podobal spíš cele: postel s rozházenými fialovými peřinami, zlověstné světlo stropní lampy, odřená kachličková podlaha, stůl s hromadami papírů, většinou s poznámkami k mexickému románu, jehož překladem se Esther bavila. Román samotný ležel nahoře na

prádelníku, bezpečně mimo dosah sbírky poloplných sklenic s vodou, po kterých zůstávala na poznámkových papírech kolečka.

Pearl usedla proti Esther do nohou postele a zeptala se: „Tak co, připravená setkat se s čerstvým plebsem?“

Místo odpovědi si Esther zakryla oči loktem a zasténala.

Esther a Pearl strávily minulou zimu jako součást týmu pouhých třiceti lidí, kteří udržovali v chodu malou stanici u jižního pólu. Ale v listopadu nastala letní sezona a během posledních pár dní malá hlučná nákladní letadla vypustila do chodeb stanice skoro stovku nováčků. Vědci a astronomové zaplnili pokoje, jídelnu, posilovnu i pracovny v patře; cizí lidé vyjedli všechny sušenky, které se tak dobře uzobávaly uprostřed noci, zapnuli dlouho uspané počítače a neustále kladli znepokojené dotazy, v kolik hodin bude dostupný internetový satelit.

Esther se domnívala, že bude mít ze všech těch nových tváří radost. Vždycky byla přirozená extrovertka, a tudíž rozhodně ne typická kandidátka na to, nechat se zavřít uprostřed ledu ve výzkumné stanici, která hodně připomínala její malou venkovskou střední školu. Než se vypravila sem do Antarktidy, žila rok v Minneapolis. Její tamní kamarádi reagovali s upřímnou hrůzou, když se jim svěřila, že přijala místo na polární stanici jako elektrikářka pro zimní sezonu. Každý věděl o nějakém známém známého, který to zkusil, zjistil, že je to příšerné, a předčasně utekl domů, aby unikl té drtivé izolaci. Ale Esther neměla strach.

Říkala si, že Antarktida už nemůže být o tolik horší než extrémně izolované podmínky, v nichž vyrůstala. Dostane za to dobré peníze a bude to dobrodružství — a co bylo nejdůležitější, bude prakticky nedosažitelná pro skoro všechny lidi na planetě.

Někdy během té dlouhé zimy se ale extroverze začala vytrácet a s ní i maska dobré nálady, kterou si Esther obvykle brala každé ráno spolu s uniformou. Teď zamyšleně hleděla na strop, stejně průmyslově bílý, jako byly průmyslově bílé stěny, průmyslově bílé chodby a průmyslově bílí spolupracovníci.

„To jsem vážně byla celou dobu introvertka?“ zeptala se. „Celé ty roky jsem klamala samu sebe? Opravdoví extroverti už přece vyběhli ven, hurá sláva, čerstvý maso, zlato, jdeme na to, Šukton Júesej.“

„Šukton Mezinárodní smluvní území Antarktida,“ opravila ji Pearl. Byla Australanka a měla dvojí občanství.

„No jo,“ kývla Esther. „Máš pravdu.“

Pearl si klekla a začala se sunout po posteli k Esther. „Řekla bych, že šest měsíců nechtěného celibátu plus plné letadlo nových tváří by udělalo extroverta z každého.“

„Hmmm,“ protáhla Esther. „Takže chceš říct, že introvert se ze mě stal čistě kvůli...“

„Mému úžasnému tělu? Pochopitelně,“ potvrdila Pearl a začala laskat rty citlivý lalůček Estheřina ucha.

Esther vztáhla ruku a uchopila do ní hrst Pearlíných světlých vlasů, které pořád vypadaly jako vybělené sluncem, i když se tu žádné slunce nevyskytovalo. Australané jsou tak neúprosně plážoví a akční. Propletla prsty rozčuchanými prameny, přitáhla si Pearl k sobě a políbila ji. Na rtech cítila její úsměv.

Už deset let, od té doby, co jí bylo osmnáct, se Esther každý listopad stěhovala — různá města, státy, země. Snadno si nacházela kamarády, milence a milenky, sbírala je tak, jako si jiní lidé vyzvednou jídlo s sebou, a stejně rychle s nimi byla hotová. Každý ji měl rád a ona na tom byla jako spousta jiných oblíbených lidí: měla strach, že kdyby ji skutečně poznali, kdyby se jim podařilo proniknout pod ten sympatický ochranný štít, možná by ji vůbec rádi neměli. Nezůstat nikdy dost dlouho na jednom místě mělo své výhody.

Větší, mnohem důležitější výhoda: nebyla k nalezení.

Esther vsunula ruku pod lem Pearlina svetru, prsty sjela po hladké křivce jejího pasu a Pearl vtiskla svou dlouhou nohu Esther mezi stehna. Ale přestože jí Esther instinktivně vyšla boky vstříc, v hlavě se jí nevolána ozvala otcova dávná slova — chladná sklenice vody vržená do tváře jejího podvědomí.

„Druhého listopadu do třiadvaceti hodin východního standardního času,“ řekl jí Abe toho dne, kdy ho před deseti lety viděla naposledy doma ve Vermontu. „Ať budeš kdekoli, druhého listopadu odtamtud musíš odejít a čtyřiadvacet hodin zůstat v pohybu, protože jinak ti, kdo zabili tvou matku, dostanou i tebe.“

Letní sezona oficiálně začala před pár dny, pátého listopadu. A tři dny předtím odtud Esther podle otcova naléhavého příkazu měla být pryč.

Ale nebyla. Pořád byla tady.

Abe byl už dva roky po smrti a Esther poprvé od chvíle, co se před deseti lety dala na útěk, měla důvod zůstat. Ten důvod byl teplý a pevný a momentálně ji líbal na krk.

Technicky vzato se Esther poprvé setkala s Pearl na letišti v Christchurchi. Obě patřily k velké skupině pracovníků čekajících na let na Antarktidu. Obě byly zabalené ve spoustě vrstev, které byly k nástupu do letadla povinné — vlněná čepice, velká oranžová bunda, rukavice, mohutné izolované boty, ochranné tmavé pracovní brýle posazené na čele — a Esther zahlédla jen zářivé oči a zaslechla hrdelní smích. Pak skupinu odvedli do letadla a ona a Pearl usedly na opačných koncích nákladního prostoru.

Měly různé povinnosti a různou pracovní dobu, a tak se jejich cesty znova setkaly až na konci prvního měsíce, kdy Esther vyvěsila v posilovně cedulku, kterou hledala sparingpartnery: *Box, muaythai, BJJ, MMA, krav maga — pojdte se porvat* 😊 😊 😊. Ty smajlíky tam připsala proto, aby slovo „porvat“ nepůsobilo tak agresivně, ale brzo toho litovala, protože si toho všiml jiný elektrikář — otravně vysoký běloch z Washingtonu, který trval na tom, že mu všichni mají říkat „J-Dog“ — a začal si z ní neúprosně utahovat.

„Usměvavý zabiják!“ vítal ji na poradě směny. Když se při obědě potkali v jídelně, předstíral, že se jí bojí: „Nevezmeš mě tím svým velikým úsměvem po hlavě, že ne?“ Poslední kapka ale byla, když začal všem hlasitě vykládat o tom, že má černý pás v karate a že

by hrozně rád našel sparingpartnera, který „bere ten sport fakt vážně“.

V podstatě nedal Esther na vybranou. Když to trvalo několik týdnů, postavil se jí jednoho dne v jídelně do cesty, takže se nemohla dostat k pizze, a zubil se přitom tak, že mu byly vidět stoličky.

„Co děláš?“ ohradila se.

„Rvu se s tebou!“ chechtal se.

„Ne,“ prohlásila a postavila ták. „*Tohle* je rvačka.“

Pár minut nato měla J-Doga na podlaze v klinči, jednu ruku mu držela tak, že s ní nemohl hnout, tou druhou se jí marně oháněl po obličejí a dlouhýma nohama neúčinně kopal do dlaždic. Kolem se shromáždil dav hulákajících a povzbuzujících diváků. „Nepustím tě, dokud se neusměješ,“ prohlásila. Zafňukal a s námahou nadzvedl koutky v nucené nápodobě předchozího úšklebku. Jen ho pustila, vyskočil, oklepal se a prohlásil: „To tedy vůbec nebylo cool!“

Esther potlačila vlastní upřímný úsměv, otočila se zase k opuštěnému tácu s obědem a ocitla se tváří v tvář Pearl – plus minus pár centimetrů. Takhle bez letového vybavení bylo vidět, že je vysoká a odolná a že má spoustu sluncem vybělených vlasů, shrábnutých do rozčuchaného drdolu, který jí hrozil každou chvílí sjet z hlavy. Hnědé oči se třpytily tak, jak si je Esther pamatovala, a vlastně víc, protože teď se třpytily přímo na ni.

„Tak tohle byla ta největší frajeřina, co jsem kdy viděla,“ prohlásila Pearl a položila Esther na paži ruku s dlouhými štíhlými prsty. „Nedáváš někdy lekce?“

Pearl byla v sebeobraně příšerná. Neměla zabijácký instinkt, pochybovala o svých rozhodnutích, nedotahovala údery a občas se rozchechtala tak, že v Estheřině sevření ochabla. Během tří lekcí se „tréninky“ změnily v mazlení a přestěhovaly se z tělocvičny do ložnice. Když spolu poprvé spaly a Esther začala Pearl stavět džíny, zeptala se Pearl: „Už jsi někdy byla se ženou?“

Esther uraženě vzhledla od jejích stehén. „Mockrát! Proč?“

„Uklidni se, donchuáne,“ zasmála se Pearl. „To neměla být ná-
rážka na tvou techniku. Jen mi připadáš trochu nervózní.“

A v té chvíli si Esther uvědomila, že má možná problém. Ne-
jenže to byla pravda, skutečně byla nervózní, v žaludku ji to šim-
ralo, jako už roky ne, ale Pearl si toho všimla. Nějak to vyčetla
z Estheřiny dobře vycvičené tváře nebo dobře vycvičeného těla.
Esther nebyla zvyklá, že lidé poznají to, co jim nechce ukázat,
a způsob, jakým se na ni Pearl dívala, jak ji *viděla*, ji znepokojoval.
Místo odpovědi se na Pearl co možná sebejistě usmála a jemně
se jí zakousla do vnitřní strany nahého stehna, což stačilo rozho-
vor ukončit. Ale už tenkrát, na samém začátku, měla podezření,
že bude možná velmi těžké Pearl opustit.

To bylo před celou jednou sezonou a úvahy o poslední ozvěně
otcova varování, o tom, zda zůstat, nebo odejít, měly teď ten ne-
příjemný vedlejší účinek, že zkazily atmosféru. Překulila Pearl na
bok a opatrně polibek ukončila. Znova si lehla na polštář a Pearl
se jí uvelebila na rameni.

„Dneska se strašně opiju,“ prohlásila Pearl.

„Před hraním, nebo po něm?“

„Před ním, po něm a během něj.“

„Já taky,“ rozhodla Esther.

Esther a Pearl byly obě členkami kapely, která hrála covery
Pat Benatarové a měla dnes účinkovat na večírku. Celou dlouhou
zimu cvičily a vystupovaly před partou stále stejných pětatřice-
ti lidí a začínalo to být jako hrát na flétničku před rodičem, jehož
rodičovská hrdost nedokáže tak docela převážit fakt, že písničky
„Vyletěla holubička ze skály“ má už plné zuby. Teď ale měly hrát
pro nové uši a oči a byly tak nervózní, jako by je čekalo pódium
v Madison Square Garden.

„Měly bychom se radši předtím pořádně napít vody,“ připomně-
la Pearl, „abychom pak neblily jako Alík.“

Donesla dvě sklenice a Esther se zvedla na lokty, aby se při
pití nepolila. Na takhle suchém místě ještě nikdy nebyla. Každá

trošička vlhkosti ve vzduchu zmrzla v led. Snadno došlo k dehydrataci.

„Myslíš, že vědci tak chlastají, protože si vynahrazují všechny ty roky, co strávili studiem?“ zeptala se Esther.

„Ne,“ odpověděla Pearl bez zaváhání. Ona sama pracovala u truhlářů. „Nerdi jsou vždycky největší kaliči. Chodila jsem v Sydney na takové kink večery a tam to byl samý chirurg, inženýr, ortodontista. Víš ty, že lidi, co jsou na BDSM, mají výrazně vyšší IQ než ti konvenční?“

„Řekla bych, že tahle hypotéza se dá těžko ověřit.“

Pearl se zasmála. Měla nezvykle ostré, skoro psí zuby v jinak měkkých ústech a tenhle rozpor Esther prováděl divné věci s krevním oběhem. „Umiš si představit ty proměnné?“

„To bych sice ráda,“ prohlásila Esther, „ale ne zrovna teď. Musíme sebou hodit.“

Pearl se podívala na hodinky a vyskočila. „Do prdele! Máš pravdu.“

Byly v téhle mrňavé ložnici zalezlé už od večere a ta skončila před pár hodinami. Esther vstala, protáhla se a pak vrazila nohy v ponožkách do bot.

„Panebože, to jsem ráda, že ses rozhodla tu zůstat,“ prohlásila Pearl. „Neumím si představit, jak bych to bez tebe zvládla.“

Esther chtěla odpovědět, ale uvědomila si, že se nedokáže zpříma podívat na ženu stojící před ní, na ženu, kterou má tak ráda jako už velmi dlouho nikoho. Hrud' se jí svírala touhou; nebyla to sexuální touha, ale něco ještě povědomějšího, něco, co s sebou nesla odjakživa. Po Pearl se jí stýskalo, i když stála před ní. Bylo to očekávané stýskání, jako kdyby se její city dosud nevyrovnaly s myšlenkou, že tentokrát je to jiné, že tentokrát zůstane.

Do ucha jí znova sykla otcova paranoia a našeptávala jí, ať uteče, že dělá přišernou, sobeckou chybu, že ohrožuje Pearl; a Pearl se na ni pořád dívala s otevřeným, láskyplným výrazem, i když teď ji trochu zarazilo, že Esther neodpovídá.

„Já jsem taky ráda,“ prohlásila Esther. Už měla praxi a mohla i před Pearl věřit své tváři, že neprozradí žádný z jejích náhlých záchvatů melancholie. Pearl se usmála, viditelně klidnější. „Přijď pro mě, až se oblíkneš,“ dodala Esther. „Můžeme si dát panáka na kuráž.“

Pearl zvedla ruku a sevřela v dlouhých prstech imaginární sklenici. „Tak na publikum. Ať nás miluje.“

Publikum je milovalo. Všechny čtyři členky braly zkoušky velmi vážně, a dokonce se jim povedlo dát dohromady použitelné kostýmy pro osmdesátkovou kapelu: černé džíny, kožené bundy. Esther a Pearl si obě tupírovaly vlasy do výšky; přesvědčivější by to bylo s lakem, ale ten nikdo na základně neměl. Vypadaly dobře a zněly dobře a pomáhal jim i fakt, že než zapnuly zesilovače a začaly hrát, všichni byli už dost slušně zlití a připravení aplaudovat.

Esther byla doprovodná zpěvačka a baskytaristka, a když dozpívaly „Hell Is for Children“ a ukončily set, Esther chraptěla a bolely ji prsty. Večírek se konal v jídelně, která ve dne připomínala školní jídelnu. Dlouhé šedé plastové stoly se teď sice odsunuly ke stěnám, aby uprostřed vzniklo trochu prostoru, a místo zářivek na stropě blikala červená a fialová party světélka, pořád to ale hodně připomínalo základku a Esther se to líbilo. Připadala si mladá a příjemně nedospěle bláznivá. Kapela hrála na jednom konci místnosti pod sítí bílých žároveček, a když skončila, rozezněla se pop-music z nových reproduktorů v rozích, které Esther sama před několika měsíci zapojovala.

Na rozlehlé ploše kachlíkové podlahy se hemžili lidé, z nichž většina neznala ani Esther, ani jeden druhého, a ještě další seděli na řadě židlí blokujících lítací dveře, které vedly kolem teplého bufetu do potemnělé nerezové kuchyně. Esther si všimla, že nová letní posádka vypadá v porovnání s antarktickými bledými kolegy

úžasné opálená a zdravá. Svou mnohotvárností ji ohromovaly i nové pachy a vůně. Když spolu žijí stále stejní lidé, jedí stejné jídlo, dýchají stejný recyklovaný vzduch, začnou taky všichni být stejně cítit – dokonce i pro člověka s tak ostrým čichem, jako měla Esther. Tihle lidé představovali doslova závan čerstvého vzduchu.

A ještě závan něčeho jiného.

Esther si povídala s novým truhlářem z Colorada jménem Trev. Pearl ho popsala jako „ten typ, co chce každému vyhovět“. Najednou Esther zvedla hlavu jako lovecký pes a chřípí se jí zachvělo.

„Používáš kolínskou?“ zeptala se. Pod tím pachem večírku, alkoholu a plastů něco zachytila, něco, co jí ostře připomnělo domov.

„Ne,“ odpověděl Trev a pobaveně se usmál, když se k němu bezostyšně naklonila a očichala mu krk.

„Hmm,“ broukla.

„Možná to je můj deodorant,“ napadlo ho. „Cedr. Mužný.“

„Hezká vůně,“ kývla. „Ale nemyslela jsem... no, to je jedno.“ Stáli teď k sobě blíž než předtím a Trevovy přátelské oči začaly otevřeně flirtovat. Zřejmě to očichávání krku vzal jako náznak zájmu. Esther o krok couvla. Sice o něj nestála, ale vypadal jako ten typ, co má s sebou spoustu vybavení na nejrůznější venkovní zábavy a s potěšením by ji učil ho používat. Obdivovala ovšem jeho ovládané pohyby; připomínal jí trenéry z tělocvičen, kam se léta chodila zdokonalovat v bojových uměních.

Otevřela ústa, aby pronesla něco koketního, protože konec konců nechtěla vyjít ze cviku, ale pak její citlivý nos zase zachytil tu vůni, která ji zaujala před okamžikem. Panebože, co to je? Vrátilo ji to zpátky do kuchyně jejího dětství; viděla tu oblou zelenou nevýkonnou ledničku, rýhy a díry v javorových skříňkách, cítila pod nohama zkřivené linoleum. Zelenina, ale přitom ne zelenina, skoro koření, a hlavně to bylo cítit čerstvě, což v těchto končinách není zvykem. Rozmarýn? Chryzantéma? Zelí?

Řebříček.

Jen se jí ta odpověď vybavila, slova, která už měla na jazyku, se jí skutálela zpátky do hrdla. Řebříček, achillea, krvavník, myší chvost.

„Promiň,“ řekla, vykašlala se na společenské dekorum a obrátila se ke zmatenému truhláři zády. Prodrala se hloučkem lidí, kteří si u pultu s cereáliemi porovnávali tetování, proklouzla mezi zavěšenými modrými fábory, jež někdo bez ladu a skladu přilepil na strop, a krátce přitom nadechovala nosem. Sledovala nezaměnitelnou vůni té bylinky, vůni svého dětství, ale věděla, že je to zbytečné. Snažila se ji sice najít, ale už zase to byla jenom vzpomínka; nahradil ji pach pizzy, piva a lidských těl.

Stála uprostřed místnosti, obklopená hudbou a klábosícími lidmi, a ohromilo ji, jak silně ji ta vůně zasáhla do srdce. Byl to něčí parfém? Pokud ano, chtěla toho někoho obejmout a přitisknout mu tvář ke kůži. Obvykle si Esther držela pocit ztráty od těla; nemyslela na všechny lidi, které za ty roky nechala za sebou, nemyslela na žádné z míst, kterým říkala domov, a kromě pohlednic, které posílala jednou za měsíc své sestře a nevlastní matce, nemyslela ani na rodinu. To nemyšlení byla soustavná, únavná ná-maha, jako mít neustále zatátý sval. Ale vůně řebříčku ten přísný sval uvolnila a zároveň se dostavil bratránek onoho smutku, který ji předtím zavalil ve dveřích Pearlina pokoje.

Pearl sama stála na druhém konci místnosti, tvář zardělou a natupírované vlasy rozčuchané, jako by právě slezla z něčí motorky nebo vstala z něčí postele. Měla tmavě fialovou rtěnku, vedle níž její oči vypadaly živé jako lesní bobule, a mluvila s ženou, která byla skoro stejně vysoká jako ona. Esther k nim vyrazila, rozhodnutá dostat se z té nálady stejně rychle, jak do ní upadla.

„Tequila,“ konstatovala Esther, když k nim došla.

„Tohle je Esther,“ sdělila Pearl ženě, se kterou mluvila. „Elektrikářka. Esther, tohle je Abby z údržby. Loni žila v Austrálii!“

Abby a Pearl měly veselou opici a pořád se na sebe hihňaly. Pearl nalila všem třem panáka, a když ho do sebe Esther hodila,

dostala ještě jednoho. Už teď se cítila lépe, setřásla tu nevolnost, která jí svírala hrdlo. Je člověk stvořený pro současnost, ne pro minulost. Nesmí si dovolit na to zapomínat.

Večírek splnil svůj úkol a pomalu rozpouštěl ochránářský izolacionismus zimní posádky. Začalo se tancovat, pak se hrála nějaká podivná hra, ve které se vykřikovala jména ptáků, a zase se pilo. Alíci pochopitelně blili. Pearl a Abby na sebe chvíli šťastně ječely, protože objevily nějakého společného známého v Sydney, člověka, který měl fakt příšerného psa. Pak Pearl zatáhla Esther na improvizovaný parket a omotala kolem ní dlouhé, nohaté tělo. Hudba byla dunivá a pulzující a za chvíli už se spolu svíjely, jako by byly ve skutečném klubu, a ne v malé vyhřívané krabici na velikém kusu ledu, tisíce kilometrů od čehokoli, co by se dalo nazvat civilizací.

Esther shrábla Pearl vlasy ze zpoceně tváře a snažila se nemyslet na svou rodinu, na otcovo varování ani na to, kolik dní už uplynulo od druhého listopadu. Místo toho se soustředila na přítomnost, na dunění basů a na Pearlino tělo na svém. *Kdybych to takhle mohla dělat pořád*, pomyslela si.

Jenže když jde o tělo, žádné pořád neexistuje a nakonec musela na záchod.

Oproti ohlušujícímu rámusu večírku bylo na toaletě na konci chodby skoro přízračné ticho, jen za sebou Esther zabouchla dveře, začala bojovat s džíný. Zvuk moči v nerezové míse se hlasitě rozléhal a slyšela vlastní opilý dech, ztěžklý tancem, ochraptělý hovorem. Zařvalo splachovadlo. U umyvadla si Esther vysoukala rukávy a podívala se do zrcadla. Jedním prstem si uhladila temné obočí, zamrkala na sebe, namotala si pár pramenů vlasů kolem prstu, aby byly volné kudrny zřetelnější. Pak se zarazila. Přímhouřila oči.

Kolem okraje zrcadla spatřila drobné značky, červenohnědé šmouhy na skle. Byly symetrické, ale ne totožné, jedna v každém rohu, asi jako štětcem nebo palcem. Naklonila se blíž, prozkoumala

je, namočila papírový ručník a zkusila je setřít. Nešlo to, dokonce ani s mýdlem. Srdce jí stoupalo až do krku. Pokusila se značky seškrábnout, ale ani se nehnuły.

Couvla tak rychle, že málem upadla.

Když člověk vyrůstá tak, jak vyrůstala Esther, nemůže nepoznat zaslou krev, tím méně takovou, která se nedá odstranit; když někdo vyrůstá jako ona, nemůže nepochopit, co ten krvavý obrazec asi znamená. Znova ucítila řebříček, ačkoli zda to bylo opravdu tady na toaletě, nebo jen v její mysli, tím si jistá nebyla.

Krev. Bylinky.

Někdo tu má knihu.

Někdo tu provozuje magii.

„Ne,“ řekla Esther nahlas. Je opilá, je paranoidní; byla šest měsíců zavřená v cementové krabici a teď má vidiny.

Začala couvat od zrcadla a nespouštěla oči ze své vyděšené tváře. Příliš se bála obrátit se k zrcadlu zády. Když narazila do dveří toalety, prudce se otočila, vyřítla se ven a rozběhla se úzkou chodbou k posilovně. Kardiomítnost byla tak jasně osvětlená, že div nebzučela, mechanické řady strojů stály na měkké šedé podlaze a zdi byly zelené, takže všechno vypadalo nezdravě bledé. Na jedné lavici si to rozdávala nějaká dvojice a polekaně vyjekla, když se Esther kolem nich přehnala na malý bílý záchod u posilovny.

I tady byly na zrcadle stejné rudohnědé značky, stejný obrazec. Našla je i na zrcadle u klubovny a u laboratoře a u kuchyně. Esther se dopotácela do své ložnice se srdcem v krku, ale její vlastní zrcadlo bylo naštěstí nedotčené. Možná jsou poznamenaná jenom veřejná zrcadla — což ale nebyla žádná velká útěcha. Nemůže rozbít každé zrcadlo na stanici, aniž na sebe upozorní a dostane se do průšvihů.

Esther za sebou zamkla dveře, postavila se před zrcadlo a opřela se rukama o nízký prádelník, aby dokázala přemýšlet. Rozhodně to je nějaká zrcadlová magie, ale v té chvíli byla příliš vyděšená a opilá, než aby si vybavila jaká. Jedna z knih v její rodině dokázala

udělat ze zrcadla něco jako náladový prsten. Sklo přibližně hodinu odráželo skutečné emoce člověka. A pak to zrcadlo ve *Sněhurce*, to, které říkalo zlé královně, kdo je v zemi nejkrásnější... ale byl to jenom pohádkový výmysl, nebo to bylo doopravdy?

Potřebovala být strážlivá a jasně myslet. Sklonila hlavu a pravidelně dýchala. Na prádelníku mezi jejími dlaněmi ležel román, který překládala ze španělštiny do angličtiny. Hleděla na známé zelené desky, na ozdobný lem a stylizovanou skicu temných dveří pod titulem knihy. *La Ruta Nos Aportó Otro Paso Natural* od Alejandry Gilové, 1937. Pokud Esther zatím zjistila, byl tenhle román nejen prvotina Gilové, ale taky její jediná kniha — a kromě toho jediná věc, která Esther zbyla po její matce Isabel.

Na vnitřní straně desek byl pečlivým rukopisem Estheřiny matky připsán překlad titulu. „Pamatuj,“ poznamenala si tam sama pro sebe anglicky, „cesta sama nabídne přirozený další krok.“

Nevlastní matka Cecily dala Esther ten román o osmnáctých narozeninách, den předtím, než navždycky odešla z domova, a tou dobou Esther překlad potřebovala. Španělština měla být jejím mateřským jazykem, ale Isabel zemřela, když byla Esther na jazyky ještě příliš malá, a tak to byl jen matčin jazyk. Několik měsíců nato si ale nechala ten titul vytetovat na klíční kosti: „la ruta nos aportó“ napravo, „otro paso natural“ nalevo. Je to palindrom a dalo se to proto číst v zrcadle.

Měla pocít, že večírek se odehrál před několika hodinami, ačkoli jí na kůži ještě nezaschl pot z tance. Svlékla se jen do černého tílka a teď se třásla. Pod ramínky tílka viděla slova svého tetování. Nechala si ho udělat v době, kdy utekla z domova a od rodiny, kdy svět najednou neměl vůbec žádnou strukturu a ona si připadala vykořeněná a vyděšená. Proto jí i pouhý náznak cesty, tím spíš přirozený další krok, připadal nekonečně chlácholivý. Ale teď už jí bylo skoro třicet, španělsky mluvila výborně, a především si tu knihu opravdu přečetla, takže pochopila, že Gilová její název vůbec nemyslela jako útěchu. Ta věta spíš vypovídala o nevyhnutelném

pohybu, o společensky vyžadované cestě, která nutí lidi a zvláště ženy podnikat kroky, jež mylně považují za vlastní volbu.

Dnes pro ni ta slova byla spíš něco jako bojový pokřik: nejít po cestě, ale uhnout z ní. Právě tahle věta jí pomohla rozhodnout se, že bude ignorovat otcovy dávné příkazy a zůstane v Antarktidě i na letní sezonu.

Teď se děsila, že toho rozhodnutí bude litovat.

„Každý rok druhého listopadu odjed“, říkal tenkrát, „nebo ti, kdo zabili tvou matku, půjdou i po tobě. A nejen po tobě, Esther. Půjdou i po tvé sestře.“

Celých deset let slyšela a poslechla. Každého prvního listopadu sbalila věci a každého druhého listopadu se dala do pohybu. Občas celý ten dlouhý den a noc jezdila autem, jindy střídala autobusy, letadla a vlaky a nespala. Z Vancouveru do Mexico City. Z Paříže do Berlína. Z Minneapolis do Antarktidy. Každý rok, přesně jako hodinky — až letos ne. Letos varování ignorovala. Letos zůstala. A teď bylo pátého listopadu, stanice byla plná cizích lidí a někdo z nich si přivezl knihu.

2.

Kocour se vrátil.

Joanna ho slyšela škrábat na přední dveře; byl to tklivý zvuk, jako když se větve smýkají po střeše. Bylo pět odpoledne a už se šerilo. Kousíček bílého nebe za kuchyňským oknem tmavě šmouhami uhlové šedi. Meteorolog ráno v rádiu říkal, že bude možná sněžit, a ona v to celý den doufala; milovala první sních, kdy se dosud vybledle hnědá spící země probrala a znova ožila, všechno drsné náhle vypadalo křehce, všechno pevné se změnilo v nadýchanou krajku. Byla to magie, která se i beze slov rok za rokem opakovala.

Kocour znova zaškrábal a Joanně se sevřelo srdce. Minulý týden ho zahlédla, jak se toulá v její zahradě, mladý kocour s mohutnou hlavou, hubený a mourovatý. Jednoho dne mu připravila do misky tuňáka a druhý den pak sardinky a to mu dodalo odvahy, ale teď se o něj právě starat nemohla: oheň ve sporáku hořel, bylinky v rendlíku černaly a ona měla ruce od krve.

To poslední si způsobila sama. Řízla se příliš hluboko do hřbetu levé ruky a místo pramínku se dočkala potopy. Sice už odměřila těch patnáct mililitrů, které potřebovala, ale krev stále lenivě prosakovala obvazy a bolelo to víc, než čekala. Kdyby to vyšlo, stálo by to za to — jenže tohle byl už sedmatřicátý pokus během roku a půl. Jediné, co jí ta snaha zatím vynesla, byla stále se rozšiřující sbírka tenkých bílých jizev na ruku. Nečekala tedy vlastně, že by to tentokrát mělo dopadnout jinak.

Ale přesto to musela zkoušet dál. *Chtěla* to zkoušet dál.

Dnes se do toho experimentálně pustila o novoluní, protože posledních pár úplňků žádný výsledek nepřineslo, a to ani když dostala ten – podle svého názoru geniální – nápad a povedlo se jí zachytit celého půl šálku menstruační krve. Opravdu tehdy doufala, že v tom by mohl být klíč. Podle jejího, pravda povrchního, průzkumu je z forenzního hlediska periferní krev od té menstruační skoro nerozlišitelná a ona koneckonců mohla nechat analyzovat jen tři ze svých mnoha knih – takže bylo docela možné, že když výsledky testů uváděly „krev“ jako hlavní součást inkoustu, získala mylnou představu o tom, kde se ta krev asi vzala.

Ale ne. Kniha, kterou napsala menstruační krví, byla stejně neúčinná jako všechny ostatní, o které se pokusila.

A věděla, že stejně neúčinná bude i tahle.

Přesto ji naděje a zvědavost držely u sporáku; rozmělnila zčernalé bylinky v mlýnku na prášek a pak je smíchala s krví ze své ruky, vaječným žloutkem, špetkou arabské gumy a medem. Výsledkem byla hustá tmavá pasta, se kterou se bude krásně psát, když se smíchá s vodou, ale pravděpodobně nic víc. Natahovala uši, jestli nezaslechne jakýkoli zvuk naznačující, že inkoust je víc než jen podomácku připravený pigment; pátrala po onom bzučení v těle, které jí jako sirup kolovalo v žilách, kdykoli se přiblížila ke knize... ale inkoust zůstal černý a tichý.

Dnes večer měla v úmyslu napsat knihu, opsat text jednoho z menších kouzel ze své sbírky, desetistránkového perského zaříkání ze šestnáctého století. V současnosti už bylo vybité, ale kdy si zažehlo oheň, který přibližně deset minut plápolal, aniž pálił. „Vařič na vajíčka,“ říkal mu v žertu otec. Ale i když ji pořád ještě bolela poraněná ruka, při pohledu na tichou pastu instinktivně věděla, že psát by bylo zbytečné.

Zamrkala, aby zahнала podrážděné slzy, nechala tu patlaninu na sporáku a vykročila ke dveřím. Zelenobílé linoleum ze sedmdesátých let se jí tu a tam zavlilo pod nohama. Podlaha jí vždyc-ky připomněla otcův hlas, hluboký a veselý, po němž se jí tolik

stýskalo. „Už tady brzo položím novou podlahu,“ říkával tak často, že ta věta začala znít jako rituál. Ale nikdy ji nepoložil a už to ani nikdo nikdy neudělá. Otevřela plechovku tuňáka, že ji vyklopí do misky, ale když vyšla na verandu a zachvěla se chladem na vzduchu, který voněl sněhem, nebyl kocour nikde v dohledu.

Byla už skutečně noc. Oblohu neosvětloval žádný měsíc, ale vrstva mraků sesílala dolů destilovaný stříbřitý přísvit vplétající se do větviček bříz, které lemovaly její vyčištěnou zahradu a podobaly se teď kůstkám malých prstů. Ze smrků a borovic za perleťovými břízami zbyly jen šustivé stíny, splývající s temnotou okolního lesa. Joanna napínala zrak mezi stromy a hledala nějaký pohyb, ale kromě lehkého vánku se ve tmě nepohnulo nic.

Rodilo se v ní zklamání, černé jako ten krevní inkoust, který teď uvnitř chladl v hrnečku. Zahlnala ho smíchem. O co se to vlastně snaží? Přilákat divoké zvíře ke svým dveřím a pak — co? Pozvat ho dál? Nabídnout mu pelíšek u ohně, hladit mu měkkou srst, povídat si s ním, udělat si z něj kamaráda?

Ano.

Postavila misku s tuňákem na vrchní schod a vrátila se dovnitř.

Joanna se v tomhle domě narodila a žila tu celý svůj život; nejdřív s rodinou a pak, když sestra utekla a matka se krátce nato odstěhovala, jenom s otcem. Osm let tu byli jen Abe a Joanna a poslední dva roky, od chvíle, kdy Abe umřel, jenom Joanna sama. Dům byl starý, viktoriánský, příliš velký pro jednoho; býval bílý, ale teď byl skvrnitě šedý jako staré zuby. Dřevěné obložení zestárló z perníkové elegance do vyčpělé únavy. Dokonce i ostré oblouky střechy a oken otupěly jako příliš používané nože. Když zavírala dveře, zaskřípaly ve veřejích.

Uvnitř bylo ticho jako v lese. Odjakživa to tak bylo. Tmavé dřevo vstupní haly vystřídal umělý jas kuchyně, kterému dodávalo mírný jantarový nádech skleněné stínidlo stropní lampy. Okno nad výlevkou — odkud bylo přes den vidět do Joanniny bylinkové zahrady — bylo teď jako kalné, černé zrcadlo. Joanna

si uvědomila, že tomu tichu kolem automaticky přizpůsobuje i své kroky, že našlapuje tiše, jako by se snažila nevyrušit svůj vlastní prázdný domov.

To všudypřítomné ticho jí víc a víc připadalo jako součást ochran, za nimiž celý život žila; další druh neviditelné bubliny, která ji odřezávala od zbytku světa, chránila ji a dusila zároveň. První rok po Abeho smrti si ho představovala za každým rohem. Slyšela jeho hlas, když vařila večeři („Už zase špagety? Z tebe jednou bude nudle.“), když si zkoušela na klavíru přehrávat popové písničky („Fiona Apple, co? Jo, *tomu* říkám hlas.“) nebo seděla na verandě s akvarely, které jí koupil („Tohle nadání máš po matce. Já bych nedokázal nakreslit ani ledního medvěda ve sněhové bouři.“), ale postupně se vytrácel i jeho imaginární hlas a teď se už musela hodně snažit, aby si ho v mysli vyvolala.

Joanna si někdy bezděčně představovala, že by s ní v domě byl ještě někdo – proměnlivá snová postava muže, vysokého, silného a laskavého. Celý život četla milostné romány a fyzické představy jí problém nedělaly: jeho ústa na jejím krku, široká ramena, která ji tisknou ke zdi, jeho ruce, jak jí zvedají sukně k pasu. Ne že by nosila sukně, ale skříň jejího sexuálního podvědomí byla plná spodniček. Horší to už bylo s jinými součástmi téhle fantazie – třeba s představou, že by s ní v tomhle domě žil někdo jiný, někdo mimo rodinu. Musela hodně napínat fantazii už při myšlence na to, jak jí za patami pobíhá ten malý mourovatý kocour, ačkoli v tom se zlepšovala. Skoro ho teď viděla, jak vyskakuje na stůl z bílých dlaždic a ožene se tlapkou po některém svazečku sušených bylinek zavěšených v okně.

Její otec byl alergický na chlupy skoro všech zvířat, ale dokonce ani teď se nedokázala přimět k tomu, aby si pořídila mazlíčka, ačkoli jako dítě o něj s pláčem škemrala. Starší sestra jí chytala žáby do pastí, lovila užovky, sbírala celé sklenice hlemýžďů, ale to nebylo ono. Joanna chtěla něco měkkého, co by mohlo přijímat a oplácet lásku. Teď ji ale bolela už jenom ta představa, že pustí

dovnitř zvíře a učiní tak dům nehostinným pro ten zbyteček Abeho ducha, který tu dosud zůstal.

Tedy pokud člověk na duchy věřil, a to Joanna nevěřila. Mezi těmi stovkami ručně psaných knih, které otec shromáždil, knih, které přečteny nahlas dokázaly velké věci, uměly naladit klavír nebo přivolat dešťové mraky nad vyprahlou zem, nebyla ani jedna jediná, jejímž kouzlem by se dalo hovořit s duchy nebo se jinak spojit s říší mrtvých. A přitom by to byla jistě první věc, kterou by ti dávní autoři vyzkoušeli – ať to byl, kdo chtěl, ať psal, jak chtěl.

„Není naše věc ptát se jak,“ opakoval otec znova a znova. „Jsme tu, abychom knihy chránili, abychom jim poskytli domov, abychom si jich vážili – ne abychom je vyslyšeli.“

Ale jak by o tom Joanna mohla nepřemýšlet?

Zvláště poté, co se jedna z knih, které Abe celý život chránil, obrátila proti němu?

Od Abeho smrti uběhlo pouhých šest měsíců, když porušila jedno z jeho nejprísnějších pravidel a odnesla tři knihy – pravda, všechny měly vybledlý inkoust a kouzlo bylo spotřebováno – mimo prostor domácích ochran a odvezla je do restaurátorské laboratoře v Bostonu. Dokonce i restaurátoři, kteří nevěděli, co se jim to opravdu dostalo do rukou, byli knihami fascinovaní. Byly prastaré a vzácné a Joanna jim všechny tři darovala výměnou za to, že až analyzují vzorky DNA a proteinů, dostane od nich výsledky laboratorních testů.

Kdyby se konečně dozvěděla, jak byly napsány, možná by pochopila, proč a jak jedna z nich zabila otce. A až bude vědět, jak byly napsány, tak je logicky dokáže sama psát taky – ne snad?

Zjevně ne.

Výsledky z laboratoře ji nadchly a vyděsily zároveň, ačkoli když o tom později přemýšlela, napadlo ji, že to mohla tušit. Konec konců, k vyvolání magie knih byla zapotřebí krev a byliny, takže dávalo smysl, že samotný inkoust bude založený na něčem

podobném. Vrhalo to ovšem děsivé světlo na některé její delší knihy. Kolik krve bylo na těch stránkách? A čím?

Zakryla hrneček inkoustové pasty plastovou fólií a pak si převázala ruku, která konečně přestala krváčet. Sporák vyhasl a v kuchyni byla zima, a tak si udělala šálek čaje a odnesla si ho do obývacího. Svítla jen jedna lampa, ta vysoká se zeleným stínidlem s třásněmi, a ve slabém zelenavém světle vypadal pokoj jako zaneřádné hnízdo ještě víc než obvykle: hromada vlněných dek na vybledlé červené pohovce, na policích od podlahy do stropu knížky a mezi nimi opuštěné nedopité hrnky čaje, odložené svetry zapletené do lesklých černých nohou klavíru, s rukávy rozhozenými po podlaze. Kamna na dřevo, která Abe instaloval do cihlového výklenku po krbu, teple žhnula. Joanna měla pocit, jako by se vracela do hnízda, a nebylo jí to nepříjemné.

Od půlky října spala tady dole u kamen, aby šetřila teplo. Vysoká úzká okna s tabulemi z křivého skla už byla dobře zakrytá plastovou fólií a na strop a zdi schodiště přitloukla tlusté armádní deky, aby oddělila dolní patro od horního, kde táhlo — nebude tam topit a nevstoupí tam až do března. Funkčně byl teď její svět omezen na čtyři místnosti: kuchyni, jídelnu, obývací a koupelnu. A samozřejmě sklep. Začala to tak dělat tu zimu, co otec umřel, a zjistila, že se tím ušetří nejenom propan a dřevo, ale že je to taky útěšné. Jeden člověk nepotřebuje celý studený, temný dům.

Naložila do kamen a podívala se na zaprášený ciferník stojících hodin, které tikaly vedle popraskaného koženého křesla — tři čtvrtě na sedm, což znamenalo, že má ještě čtvrt hodiny čas, než bude potřeba nastavit ochrany. Usedla tedy ke stolku se zápisníkem a perem, aby si udělala seznam věcí, které musí zítra vyřídit ve městě.

Byl to krátký seznam.

Pošta

Koupit chleba a navštívit v obchodě mámu.

V knihovně zkontrolovat mail.

S internetem to bylo podobné jako s mazlíčky: ráda by ho měla v domě, jenže ochrany rušily většinu komunikační technologie – telefony se rozbíjely, dráty zkratovaly a podobně. Fungovalo rádio a taky vysílačky – jimi se rodina domlouvala, když tu ještě bydleli všichni, než odešla Esther a pak Cecily. Typickým zvukem Joannina dětství byl Estheřin nadšený hlas v jejím uchu: „Joanno! Slyšíš mě? Potvrď příjem! Přepínám a končím!“

Znova se podívala na hodiny. Byl čas.

Vrátila se do kuchyně a vzala z odkapávače malý stříbrný nožík. Do sklepa musela kolem ledničky; nepodívala se na ni, ale koutkem oka zaznamenala její barevnou tvář. Pohlednice připnuté magnety na každý kousíček povrchu, jedna za každý měsíc, co je sestra pryč. Celkem deset let. Brzy přijde další. Každý měsíc Joanna vyzvedla na poště pohlednici od Esther a každý měsíc si říkala, že ji nevyvěsí, ale nedokázala si pomoci a musela ji k té sbírce na lednici přidat, ačkoli od otcovy smrti s Esther nemluvila.

Esther měla mailovou adresu, ale kontrolovala ji zřejmě málokdy, a když Abe zemřel, musela Joanna postupně odeslat pět variací na „Esther, musím s tebou mluvit“, než jí Esther poslala telefonní číslo. Joanna dojela do matčina domu za městem a zavolala jí vsedě na kuchyňské podlaze, jednu ruku opřenou o chladné dlaždice a matčin mobil přitisknutý k uchu. Když jí Joanna sdělila, co se stalo, sestra se okamžitě hlučně rozvzlykala, vyrážela ze sebe přerývané zvuky a sípavě lapala po dechu; přesně takhle plakala jako malá a Joanně připadala najednou blízka.

Pak požádala Esther, ať se vrátí domů.

Vlastně o to škemrala. Křičela na ni, bez sebe žalem, a Esther plakala a opakovala „Nemůžu, nemůžu, nemůžu“, až Cecily vykroutila Joanně mobil z ruky a poodešla, aby si s Esther tiše a chlácholivě promluvila sama.

Joanna se snažila sestře odpustit, že odešla, že tak bez vysvětlení zmizela. Ale tohle jí odpustit nedokáže: že se odmítla vrátit, když ji Joanna potřebovala nejvíc, když byla jedinou živou osobou,

kteřá by dokázala přečíst knihu, jež zabila jejich otce. Jedinou, kteřá mohla Joanně poskytnout odpověď. Jedinou, kteřá ji mohla utěšit.

Joanna už ji nikdy nekontaktovala.

Pohlednice ale chodily dál, jedna pro Cecily, jedna pro Joannu, spolehlivě jako měsíc.

Silueta města ozářená starou neonovou reklamou na mouku Gold Medal: „Milá Jo, tady v Minnesotě mají všichni za domem saunu. Myslím, že Vermont by si z toho měl vzít příklad. Vaše severní krev by vám poděkovala. Mám tě ráda. Tvoje zpocená sestra Esther.“

Reprodukce obrazu *Dvě Fridy*, malířčina dvě srdce propojená jemnými krvavými cévami: „Querida Jo, si quieres entender este postal en total, tendrés que aprender español. Jsem v Mexico City, pletu časování a neúspěšně hledám jakékoli informace o matčině rodině. Un beso muy fuerte de tu hermana errante, Esther.“

Na té poslední byli tučňáci. „Milá Jo, víš, že slovo Arktida pochází z řeckého slova pro medvěda? Antarktida znamená žádní medvědi. Takže si mě nepředstavuj mezi ledními medvědy, pokud si mě vůbec představuješ. Mám tě ráda. Tvoje zmrzlá sestra Esther.“

Kolik bezesných nocí Joanna hleděla na ty pohlednice a znova četla slova, kteřá už znala nazpaměť? Kolik hodin strávila v knihovně nebo na matčině počítači a hledala všechny ty vzdálené zajímavosti, jež sama nikdy neuvidí? Byla odborník na každé místo, kde sestra kdy byla. Odborník na hory, na kteřé nikdy nevystoupí, na moře, v nichž nikdy nebude plavat, na města, jejichž ulicemi nikdy nepůjde.

Když otevírala dveře do sklepa, neobtěžovala se rozsvěcet. I kdyby nebylo těch mnoha let smyslové paměti, vedl by její nohy sílící zlatý bzukot. Potmě sešla po rozskřípaných dřevěných schodech do vlhka páchnoucího plísni, minula bledý obrys pračky a zastavila se u místa, kde byla na zemi rozložená nepromokavá

plachta zatížená tvárnice. Pod ní čekaly padací dveře. Otevřela je, staré dřevo skříplo a ona mohla sestoupit po dalších schodech.

Hlavu jí naplnilo bzučení.

Na spodním schodu se zastavila, nahmátla na betonové zdi vypínač a vzápětí se malá hala rozzářila. Ke sbírce vedly ocelové dveře s vinylovým těsněním dole a zámkem nad klikou. Klíč na červené stuze visel na hřebíku po její levici, a když jím otočila v zámku, ozvalo se známé cvaknutí. Jako vždycky jí chvilku trvalo, než si zvykla na řev, který se jí vevalil do duševního sluchu. Několikrát se pokoušela ten zvuk popsat své sestře a matce, ale nikdy to nedokázala. Bylo to, jako by byla plná zlatých včel, ale všechny ty včely byly vlastně jenom jedna včela a ta vlastně byla zářivé pšeničné pole, které šumí pod palčivým sluncem. Byl to zvuk a nebyl to zvuk. Znělo to v uších a znělo to v hlavě. Bylo to jako ochutnat pocit a ten pocit byl síla.

„To musí být nepříjemné,“ podotkla tehdy Esther.

A taky že bylo.

A zároveň to bylo nádherné.

Dveře se za Joannou zavřely. Opřela se o ně a se zavřenýma očima čekala, až zvuk přestane být tak fyzicky ubíjející. Potom rozsvítila stropní světlo. Tady dole byla vždycky teplota devatenáct stupňů Celsia a pětáctýřicetiprocentní vlhkost — spotřebovala na to všechnu elektřinu a plyn. V přední části čtvercové místnosti — Abe tomu říkal „obchod“, ačkoli žádné skutečné obchody se tu nikdy nekonaly — bylo malé nerezové umyvadlo, několik obrovských kartoték, vysoké dubové police, ve kterých stála spousta nádob s bylinkami, a mohutný ořechový psací stůl, který před mnoha lety koupili z něčí pozůstalosti v Burlingtonu.

Zbytek místnosti zabraly knihy.

Bylo tu pět dřevěných knihoven, každá dva metry široká a vyšší než Joanna, se vzduchotěsnými skleněnými dveřmi. Stály v řadách na starém koberci z červené vlny, náhražce za jiný červený koberec, který Joannina matka spálila před deseti lety — i když na

ten den Joanna radši nevzpomínala. Na konci každé police visel jako v knihovně seznam, které knihy lze v polici najít a v jakém pořadí.

Některé větší svazky ležely vodorovně, ale většina knih byla ve stojancích. Joanna je každé ráno oprašovala štětečkem a hledala na nich známky poškození — rybenky, moli, myši —, ačkoli sklep byl vzduchotěsný a se škůdci už neměli problém celé roky. Děla-la to od svých pěti let, kdy otec poprvé vyzkoušel její nadání.

Knihy byly organizovány přibližně podle data, ačkoli staré byly všechny. Nejstarší kniha v Joannině sbírce vznikla kolem roku 1100, nejnovější byla z roku 1730. Nevěděla, co se v uplynulých pár sto-letích ztratilo: byla to znalost, jak psát ty knihy, nebo magie, kte-rá je kdysi plnila? Ta otázka ji pronásledovala už od dětství, Abe ale vždycky říkal, že odpověď nejen nezná, ale že ho ani nezajímá.

Není naše věc ptát se jak.

Abe byl zřejmě přesvědčený, že ochrana a znalosti jsou ve vzá-jemném rozporu. Jako by nemohli knihy opravdu chránit, kdyby o nich věděli příliš mnoho. Tohle přesvědčení — ta víra v mlčení, v nevědomost — se nevztahovalo jen na knihy, ale i na ostatní rysy jeho života, zvlášť pokud šlo o dcery. Byl zřejmě přesvědčený, že v bezpečí budou jen tehdy, když nebudou nic vědět.

„To je traumatická reakce,“ řekla jednou Esther Joanně tím pro-tivně přemoudřelým tónem, který si osvojila v době dospívání. „Myslí si, že když budeme mluvit o zlých věcech, které se už staly, stanou se další zlé věci.“

Tahle nadějná analýza přišla po mnoha méně nadějných letech, kdy Esther škemrala o další detaily o své matce Isabel, o jejíž smr-ti byl Abe ochoten sdělit jen pár stále stejných skromných infor-mací: jak jednoho dne přišel domů do jejich bytu v Mexico City, Esther křičela v postýlce, všechny knihy byly pryč a Isabel ležela zastřelená na podlaze.

Abe tvrdil, že Isabel zavraždili lidé, kteří v knize vidí zboží, něco jako diamanty nebo naftu — výrobek, který se má kupovat

a prodávat a pro nějž se má zabíjet, a ne úkaz, který se má chránit. Tvrdil, že tihle lidé existují tak dlouho, jak existují samy knihy. A jako mnozí obchodníci se vzácným zbožím i lovci knih často využívají ke svému prospěchu neklid a útlak. Abe to věděl lépe než mnozí jiní. Jeho prarodiče z otcovy strany měli tutěž schopnost slyšet magii, kterou po Abem zdělila i Joanna, a vlastnili v Budapešti malé divadýlko proslulé neuvěřitelnými jevištními efekty – herci procházeli pevnými předměty, kulisy se vznášely bez viditelných drátů, závěsy hořely plamenem, z něhož se nekouřilo – až do roku 1939, kdy na ně byla uspořádána razie pod záminkou porušení zákona omezujícího počet židovských herců, kteří smějí hrát v divadle.

Oba manželé při razii zmizeli a spolu s nimi i všechny knihy, které umožňovaly jejich nemožné zvláštní efekty. Všechny, kromě několika svazků, které Kalotayovi schovávali u sebe doma: svazků, které Joannin dědeček přivezl do Spojených států, když sem v roce 1940 přijel na kontejnerové lodi žít u strýce v New Yorku. Byly to tři knihy schované ve falešném dně kufru.

Ty tři knihy dosud stály za sklem v Joannině sklepě – těžce získané rodinné dědictví a taky důkaz, jak nebezpečné je příliš otevřeně používat magii.

Přinejmenším podle toho, co říkal Abe. Cecily naopak tvrdila, že nebezpečné nebylo to, že používali magii, ale to, že žili ve fašistickém režimu. Soudila, že kradené knihy byly pouze další nacistická válečná kořist, další drahocenná věc, kterou si přivlastnili, stejně jako obrazy, šperky, zlaté korunky a životy. Je pravda, že Abe měl nepříjemný sklon vidět za každým historickým zvěrstvem pátrání po knihách; když Esther v osmé třídě přinesla domů *Čarodějky ze Salemu*, tvrdil jí Abe, že salemské čarodějnické procesy zorganizovali lovci knih, a Cecily to prý rozčílilo tak, že div neplakala.

„Přesně tahleta logika vyhovuje fanatikům,“ tvrdila tenkrát Cecily. „Protože to vypadá, jako by ta obvinění byla pravdivá a jako

kdyby ti lidé, které za čarodějnictví popravili, opravdu magii praktikovali. Ale to není pravda — mohla za to nenávisť a strach, nic jiného. Vždycky to tak je. Jen si vzpomeň, jaké lži se povídal o Židech, lži o krvavých rituálech a o lidských obětech... nenávisť, strach a touha po moci. Říkej tomu pravým jménem, Abe.“

Joanna ovšem usoudila, že vzhledem k otcově rodinné historii a tomu, co se stalo s Estheřinou matkou, mu nemůže tu paranoii vyčítat. Byl to div, že knihy sbíral dál i po Isabelině smrti, že znovu vybudoval knihovnu a že na Joanniných policích teď stálo dvě stě dvacet osm magických svazků.

Dvě stě dvacet devět, když člověk počítal tu knihu v hnědé kůži, kterou Abe vynesl s sebou před dům, když zemřel.

Joanna ji nepočítala.

Ta kniha se skoro v každém směru lišila. Všechny knihy potřebují k aktivaci krev, ale tahle nejen že otcovu krev přijala — vysála ho do sucha. Byla to ta nejtlustší kniha, jakou Joanna kdy viděla, a stránky měla hustě popsané, což znamenalo tolik krve, že Joanne samé z toho krev v žilách tuhla. Byla si taky poměrně jistá, že ta nit, kterou je kniha svázaná, je z vlasů. Lidských. Krom toho to byla jedna z pouhých dvou knih v jejích sbírce, která byla, aby použila otcův výraz, „v procesu“ — kniha, jejíž kouzlo stále probíhalo.

Joanna nevěděla, co kniha dělá, protože ji nemohla přechíst. Jediné, co viděla jasně, byl malý zlacený a ražený obrázek knihy na zadních deskách. Slova jejímu pohledu unikala, vlnila se a míhala jako barvy v kaleidoskopu. Takhle kniha v procesu vypadá pro každého kromě čtenáře, ačkoli Esther by ji přechíst mohla. Mohla, ale neudělala to. Kniha v procesu se nedá zničit, nedá se roztrhat, spálit ani utopit. Jen člověk, který kouzlo původně četl, ho může i ukončit — vlastní volbou nebo smrtí.

Knihy v procesu taky zněly trochu jinak než odpočívající knihy. Bzučely spíš jako roj. A tahle kniha, ta, kterou si Abe celé roky schovával a pak ji měl u sebe, když zemřel, zněla nejpodivněji ze všech. Byl to zvuk hluboký jako zkažený zub.

Když Abe zemřel, Joanna předpokládala, že kniha je nová, že ji získal nedávno. A protože byla vychována ve stínu jeho paranoie, předpokládala taky, že jeho smrt nebyla náhodná. Byla si jistá, že mu někdo tu knihu podstrčil záměrně; že ho někdo s její pomocí zabil, aby sbírku získal sám. Stejný osud potkal Isabel a Joanniny prarodiče.

Otec shromažďoval své svazky několika různými způsoby: pročesával antikvariáty a výprodeje pozůstalostí, jezdil na veletrhy vzácných knih, často objednával velké sbírky starých knih na eBay a doufal, že některá z krabic bude při příchodu bzučet, a kupoval přímo od lidí, kteří věděli, co prodávají. Vedl si podrobné záznamy o každé transakci a krátce po jeho smrti Joanna prošla každou jeho poznámku a hledala podezřelé — ale pak našla ještě něco. Záznamník, který ještě nikdy neviděla, schovaný pod ponožkami v nejvyšší polici prádelníku.

Byl to starý školní sešit se zažloutlými stránkami a podle dat obsahoval zápisky z období sedmadvaceti let. Abe si je psal od té doby, co se narodila. Moc záznamů tam nebylo, tak jeden dva ročně, ale jak je Joanna četla, pochopila, že ta kniha vůbec nebyla pro Abeho novinkou.

Joanna o ní sice nevěděla, ale měl ji po celý její život. A po celý její život se ji pokoušel zničit. Namočil ji do terpentýnu a zapálil; vzal na ni řetězovou pilu; polil ji louhem. Poslední zápis, den před jeho smrtí, zněl takto: *Co by se asi stalo, kdybych do směsi přidal vlastní krev? Znegovala by nebo přerušila kouzlo? Za pokus to stojí, zítra to udělám.*

Abe se pokoušel ukončit kouzlo, které probíhá mezi stránkami knihy. Jenže místo toho ukončila kniha jeho.

Teď ležela na stole v přední části pokoje a Joanna si dávala záležet, aby se jí nikdy nedotkla holýma rukama. Taky ji nikdy nenechala moc přiblížit ke knize ochran, která byla příliš drahocenná, než aby se směla pošpinit.

(Abeho hlas v její hlavě se významně zeptal, jako když byla malá: „Technicky vzato to není kniha. Jak říkáme takovým časným rukopisům?“

Kodex. *Sémantika, tati.*

Přesné vyjadřování, Jo.)

Kniha ochran — kodex ochran — byla v latině, a i když nebyla velká, byla to ta nejmocnější a nejvzácnější z jejich sbírky; nejen proto, kolik toho dokázala, a to bylo hodně, ale taky proto, že kniha ochran se dala znova nabít, na rozdíl od těch ostatních, jejichž magie se vytratila, když vybledl inkoust. Kodex patřil Isabel a v době její smrti byl ve skladu se stovkou dalších knih, její vrah ho nedostal do rukou. Tři dny po Isabelině smrti sbalil Abe dceru a bez zastávky přešel přes hranici a přes celý kontinent do starého rodinného domu ve Vermontu. Tu noc ustavil ochrany poprvé a po celý zbytek života je už nezrušil. A Joanna to taky neudělá.

Umyla si pečlivě ruce v umyvadle a pak je dlouho držela pod horkým vzduchem elektrického sušáku, až cítila, že z nich odpařil každý zbyteček vlhkosti. Přistoupila k polici s bylinkami, nasykala do mističky špetku sušeného řebříčku a verbeny a miskou odnesla ke stolu.

Byliny a rostliny nebyly, přísně vzato, ke čtení kouzel nutné — i sama krev by stačila —, ale zvyšovaly jakýkoli magický účinek, posilovaly potenci kouzel a prodlužovaly jejich trvání. Neexistovala nikdy jediná „správná“ volba bylin, spíš bylo třeba brát v úvahu mnoho možných faktorů. Joanna se naučila nazpaměť kdeco, od přirozených magických vlastností (verbena na ochranu, durman pro znalosti a komunikaci, rulík pro iluze) přes fyzické korespondence (jemné rostliny pro jemnou magii) až po geografickou specifikou (heřmánek pro polská kouzla, *cincho* čili chinovník pro peruánská). To poslední bylo užitečné jen tehdy, když Joanna aspoň přibližně věděla, odkud která kniha pochází. Řebříček byla jedna z nejvyužívanějších bylin, protože je cirkumboreální a roste víceméně po celém světě.

Zatím řebříček a verbenu odložila, vzala malý patnáctistránkový, v kůži vázaný kodex a postavila ho do dřevěného stojanu,

který pro něj Abe vyrobil. Nechala knihu opatrně rozevřít, vzala do ruky stříbrný nožík a uvažovala o tom, jestli má znova otevřít předchozí říznutí. To by ale zbytečně bolelo, a tak použila obvyklé místo na prstě a bodla do něj ostrou špičkou, až poslušně vyprýštila kapka krve. Byla to nejzářivější barva v místnosti, živější než samo tělo, které krev právě opustila. Joanna přidržela krvácející prst nad rozmělněnými bylinkami a nechala jasnou červen sklouznout po kůži. Namočila prst do směsi a všechno pak přitiskla k samotnému kodexu.

Většina knih nabídnutou kapku krve prostě vsákla, ale ochrany ji pily. Jen se dotkla prstem stránky, kniha začala její krev hltavě polykat. Prst ji lehce páčil, jako by se k němu přisála drobná ústa a inkoust na lněném papíru začal být jasnější, černější, ostřejší. Byla zvyklá ochrany nastavovat celý život a tohle sání jí vždycky připadalo chlácholivé. Po Abeho smrti se ale celé měsíce děsila, že se ochrany obrátí proti ní, jako to ta druhá kniha provedla jejímu otci. Nikdy se to ale nestalo a teď už si Joanna zase zvykla. Zatímco slova krmila, jejich latina — jazyk, kterým dobře nemluvila — se jí před očima začala proměňovat v něco, čemu rozuměla. Zhluboka, s rozmyslem se nadechla a začala číst.

„Nechť všemocné Slovo poskytne tomuto domovu ticho zrozené z ticha a nechť ticho stoupá k nebesům letem andělů, jež nespatří nikdo se zlým úmyslem, neboť samo nebe je pevně zahalí oblačným pláštěm a stejně tak andělé zahalí tento domov před pátravým zrakem zkaženého světa. Kéž život zatemní byliny a život zatemní tato slova, jimiž se Slovo...”

Četla dál a dál, patnáct stránek andělů a křídel a zlovolných pohledů, až došla k poslední větě, zaslechla šumění podobné milionu mávajících perutí a ochrany se obnovily. V bzučících uších jí to lehce luplo, jako by se dům hermeticky uzavřel — ve vědeckém stejně jako v etymologickém a magickém smyslu. Dům už zase nebylo možné nalézt ani vystopovat, byl neproniknutelný pro kohokoli se zlým úmyslem.

Nejen to, nemohl ho najít vůbec nikdo. O to se postaraly ochrany — nastavovala je každý večer ve stejnou hodinu. Obepnuly hranice jejího majetku, takže cesta a dům byly v podstatě neviditelné pro každého, jehož krev nebyla na ochranné knize. Neviditelné nebyly jen pro oči, ale i pro mysl: o poloze domu nebylo možné ani přemýšlet, tím méně ho hledat a najít.

Lidé v městě znali Abeho a Joannu skoro tři desítky let, ale kdyby se jich někdo zeptal, kde ti dva bydlí, i sousedé by se zatvářili nejistě, pokrčili by rameny a zmateně by se usmáli. „Tam na hoře?“ odpověděli by. Nebo někdy: „Tam pod horou?“

Dokonce ani Joannina matka by dům nenašla, kdyby ho hledala; aspoň od té doby, co se odstěhovala a přestala každý večer přidávat k ochranám vlastní krev. Kdyby ho chtěla navštívit, musela by pro ni Joanna dojet a dovézt ji tam. Ale Abe ji donutil přísahat, že to nikdy neudělá.

Přinejmenším tenhle slib neporušila.

Jedině Esther, které se magie nikdy nedotkla, by byla schopná dům najít, kdyby chtěla. Jedině Esther by mohla přijít přímo k hlavním dveřím, otevřít je a zavolat Joannu jménem.

Ale Esther to neudělá.

Ochrany byly čerstvě nastavené a Joanna vrátila kodex zpátky do obalu. Vstala od stolu a uvedla všechno do pořádku, zhasla a zavřela dveře. Nechávala za sebou bzučení knih, znělé a sladké, v bezpečí jejich podzemního domova.